

خلیل نخجوانی (xā.līl-e.nāx.jā.vā.nī) /خلیل حله‌ای، خواجه
خلیل، سدهٔ دهم هجری، شاعر ایرانی. در جوانی زرگر بود. سپس
در دستگاه ترکان به مقام وزارت رسید. پس از چندی از آن مقام
دست کشید و کلانتر نخجوان شد. وی در آبادانی آن شهر بسیار
کوشیده و آثار فراوانی از او در نخجوان باقی مانده است. وی دو
بار به مکه رفت و در اواخر زندگی نابینا شد. خواجه خلیل در
سرودن معما استاد بود. این معما به اسم «اویس» از او است: «گر
همی خواهی که از غم‌های عالم وارهی - چون سبو پر می‌کنی بر
پای سروی کن تھی»

منابع: تاریخ نظم و نثر، ۶۹۸/۲؛ تحفة سامی، ۱۰۱؛ تذکرهٔ شعرای

آذربایجان، ۱۰۶/۵ - ۱۰۷؛ تذکرهٔ نصرآبادی، ۵۴۳؛ جهان

ایران‌شناسی، ۷۱۸؛ دانشمندان آذربایجان، ۲۲۶؛ الذریعه، ۳۰۳/۹؛

روز روشن، ۲۴۴؛ سراینندگان شعر پارسی در قفقاز، ۲۹۱.

گلشیری